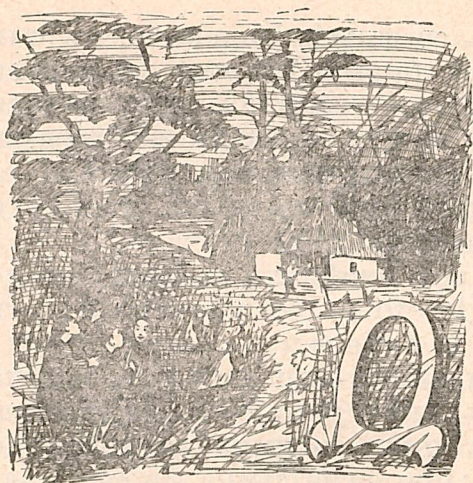

объръ ли е Пенчо?

Въ хубавата гора на сѣнка играятъ Драгни, Славко и Радка, па и малкия Пенчо и Лалка, макаръ да сж сираци безъ майка.

Играятъ, припкатъ и пѣятъ! О, Боже... че на колко игри играха! Различни — мирни и палави: на роби, на дърво изгорѣло, на гърнета, на прѣскочи кобила, на прасе... ихъ, че кой ще всички запомни, нѣматъ край!

Играха тѣ, играха, ала най сетнѣ Драгни и Радка огладнѣха и... хопъ, малкия Пенчо и Лалка, сжщо и тѣ „гладни сме!“ викнаха.

Нѣма що. Всички къмъ село тръгнаха. Е, че нали е да си похапнатъ, тѣ дори и пѣсень запѣха. А пъкъ Пенчо и Лалка, тѣ най-напрѣдъ припнаха изъ гората.

Отдѣсно се мѣрка полянка, зелена, широка и равна, — отлѣво пъкъ криволи рѣкица, игрива и бистра като сълзица. И ето насрѣща колибка, хубава и отпрѣдъ съ градинка — на Лалка и Пенчо кжщата.